

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 23. lipnja 2021.

[[Multimedia](#)]

Poslanica apostola Pavla Galaćanima – I. dio

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nakon dugotrajnog putovanja posvećenog molitvi, danas započinjemo novi ciklus katehezâ. Nadam se da smo zahvaljujući tom molitvenom hodu uspjeli postići to da molimo malo bolje, da molimo malo više. Danas želim razmišljati o nekim temama koje nam apostol Pavao stavlja na srce u svojoj *Poslanici Galaćanima*. To je vrlo važna poslanica, rekao bih odlučujuća, ne samo da bolje upoznamo apostola, već prije svega da promotrimo neke teme koje on duboko obrađuje, pokazujući ljepotu evanđelja. U toj poslanici Pavao donosi nekoliko crtica iz svojega života koje nam omogućuju da doznamo za njegovo obraćenje i odluku da svoj život stavi u službu Isusa Krista. U njoj obrađuje također neke vrlo važne teme za vjeru, kao što su sloboda, milost i kršćanski način života, koje su silno aktualne jer dotiču mnoge aspekte života Crkve našeg doba. To je vrlo aktualna poslanica. Čini se kao da je napisano baš za naše vrijeme.

Prva stvar koja izlazi na vidjelo iz ove poslanice je veliko djelo evangelizacije koje je ostvario Apostol koji je najmanje dva puta posjetio zajednice u Galaciji na svojim misijskim putovanjima. Pavao se obraća kršćanima s toga teritorija. Ne znamo na koje se točno zemljopisno područje referira, niti možemo sa sigurnošću odrediti datum kada je napisao ovu poslanicu. Znamo da su Galaćani bili drevni keltski narod koji se, nakon mnogih peripetija, nastanio na toj prostranoj regiji Anatolije koja je imala za glavni grad Ancyru (Angora), danas Ankara, glavni grad Turske. Pavao izvješćuje tek da je zbog neke bolesti bio prisiljen zaustaviti se u tim krajevima (usp. *Gal* 4, 13).

Sveti Luka, u Djelima apostolskim, pronalazi, međutim, duhovniju motivaciju. Kaže da „prođoše Frigiju i galacijski kraj jer ih je Duh Sveti spriječio propovijedati riječ u Aziji“ (16, 6). Te dvije činjenice jedna drugoj ne proturječe: pokazuju, radije, da put evangelizacije ne ovisi uvijek o našoj volji i našim planovima, već zahtijeva spremnost da se dademo oblikovati i slijedimo neke druge puteve koji nisu bili predviđeni. Među vama je obitelj koja me došla pozdraviti: kažu da moraju naučiti latvijski i ne znam koji još jezik, jer idu u misije u te krajeve. Duh i danas šalje mnoge kao misionare koji napuštaju svoju domovinu i odlaze u drugu zemlju vršiti misijsko poslanje. Ono što, međutim, sigurno znamo jest to da je Apostol u svojem neumornom evangelizacijskom radu uspio osnovati nekoliko malih zajednica, rasutih diljem Galacije. Kad bi stigao u neki grad, u neki kraj, Pavao nije odmah gradio veliku katedralu, to ne. Započinjao je osnivajući male zajednice koje su kvasac naše kršćanske kulture danas. Započeo je osnivanjem malih zajednica. I te su male zajednice sve više rasle i napredovale. I danas se ta pastoralna metoda primjenjuje u svim misijskim krajevima. Prošli sam tjedan primio pismo od misionara iz Papue Nove Gvineje; piše mi da duboko u šumi propovijeda evanđelje ljudima koji nikada nisu čuli za Isusa Krista. Baš je to lijepo! Počinju se osnivati male zajednice. I danas je ta metoda evangelizacijska metoda prve evangelizacije.

Ono što držimo važnim primijetiti jest Pavlova pastoralna briga sva u znaku žara kojim je izgarao. Nakon što je osnovao te Crkve, primjećuje veliku opasnost – pastir je poput oca ili majke koji odmah uočavaju opasnosti koje prijete djeci – kojoj su izložene na svom putu rasta u vjeri. One rastu i javljaju se opasnosti. Kao što je netko rekao: „Dolaze lešinari napraviti pokolj u zajednici“. U njihove su se redove, naime, uvukli kršćani pridošli iz židovstva, koji su lukavo počeli širiti teorije suprotne Apostolovom učenju. Išli su čak tako daleko da su ocrnjivali Pavla. Počeli su učiti: „ovo se smije, a ovo ne“, a zatim ocrnjuju Apostola. To je uobičajeni način: oduzeti autoritet Apostolu. Kao što vidimo, to je nešto što je prisutno od davnina, predstavljati se u nekim prilikama jedinim posjednicima istine – čistima – i nastojati omalovažavati, ako treba i klevetom, ono što su drugi učinili. Ti su Pavlovi protivnici tvrdili da se i pogani moraju podvrći obrezanju i živjeti prema pravilima Mojsijeva zakona. Vraćaju se obdržavanju onog od prije, stvarima koje se nadišlo evanđeljem. Galaćani bi se, dakle, morali odreći svojega kulturnog identiteta i podvrći se pravilima, propisima i običajima karakterističnima za Židove. I ne samo to. Ti su protivnici tvrdili da Pavao nije pravi apostol i da stoga nema nikakvu vlast propovijedati evanđelje. Koliko samo puta to vidimo. Dovoljno se sjetiti nekih kršćanskih zajednica ili biskupija: počinju se širiti priče, a zatim se na kraju diskreditira župnika, biskupa. To je upravo put zloga, tih ljudi koji dijele, koji ne znaju graditi. I u ovoj Poslanici Galaćanima vidimo isto to.

Galaćani su se našli u jednoj kriznoj situaciji. Što im je bilo činiti? Slušati i držati se onoga što im je Pavao propovijedao ili pak dati za pravo novim propovjednicima koji su ga optuživali? Lako je zamisliti stanje neizvjesnosti koje je živo mučilo njihova srca. Za njih je to što su upoznali Isusa i povjerovali u djelo spasenja ispunjeno njegovom smrću i uskrsnućem uistinu bio početak novoga života, života u slobodi. Krenuli su putem koji im je omogućio konačno biti slobodni, unatoč tome što je njihova povijest bila protkana mnogim oblicima nasilnog ropstva, kojima se na kraju

pridružilo i ono koje ih je stavilo pod uzništvo rimskog cara. Stoga su se, suočeni s kritikama novih propovjednika, osjećali zbunjeno i nesigurno u tome kako se ponašati: „Ali tko je u pravu? Ovaj Pavao ili ti ljudi koji sada dolaze i naučavaju druge stvari? Kome dati za pravo?“ Ukratko, ulog je bio zaista velik!

To stanje nije daleko od iskustva koje mnogi kršćani žive u naše dane. I danas, naime, ima propovjednika koji, posebno putem novih sredstava komunikacije, mogu unositi nemir u zajednice. Ne dolaze prije svega naviještati evanđelje o Bogu koji ljubi čovjeka u Isusu Raspetom i Uskrsnom, nego ustrajno ponavljati, kao istinski samozvani „čuvari istine“, koji je najbolji način da se bude pravim kršćaninom. I silom tvrde da je istinsko kršćanstvo ono uz koje su oni vezani, često poistovjećivano s određenim oblicima iz prošlosti, te da je rješenje današnjih kriza vraćanje unatrag kako se ne bi izgubilo autentičnost vjere. Ukratko, i danas, kao i nekoć, postoji napast da se zatvaramo u određene sigurnosti stečene u tradicijama iz prošlosti. Ali kako možemo prepoznati te ljude? Jedan od načina na koji ih se, na primjer, može prepoznati jest krutost. U odnosu na propovijedanje Evanđelja koje nas čini slobodnima, koje nas čini radosnima, oni su kruti. Uvijek krutost: mora se činiti ovo, mora se činiti ono... Krutost je svojstvena tim ljudima. Dobro nam je zato držati se učenja apostola Pavla iz *Poslanice Galaćanima* da bismo shvatili kojim nam je putem ići. Apostol nas je uputio na oslobađajući i uvijek novi put Isusa Raspetog i Uskrsloga; to je put navještaja, koji se ostvaruje poniznošću i bratstvom, novi propovjednici ne znaju što je poniznost, što je bratstvo; to je put blagog i poslušnog povjerenja, novi propovjednici ne poznaju krotkost ili poslušnost. I taj se krotki i poslušni put nastavlja u sigurnosti da Duh Sveti djeluje u svakom dobu Crkve. U konačnici, vjera u Duha Svetoga prisutna u Crkvi vodi nas naprijed i spasit će nas.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

Sutra je svetkovina Rođenja sv. Ivana Krstitelja, kojega je Bog poslao da dadne svjedočanstvo za svjetlo i pripremi Gospodinu narod pripravna srca. Želim svima vama obilje milosti po njegovu zagovoru, kako bi se ojačale vaše velikodušne namisli vjernosti Gospodinovu pozivu.